

ΕΝΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ ΣΤΗΝ

ΑΕΤΟΜΗΛΙΤΣΑ

Όταν έχεις μεγαλώσει κάποια καλοκαίρια στην Αετομηλίτσα κι έχεις βιώσει όμορφες και ξεχωριστές στιγμές απ' την παιδική σου ηλικία, σίγουρα θα περιμένεις με ανυπομονησία ένα Σαββατοκύριακο στο χωριό. Κάτι ανάλογο βίωσα κι εγώ μέσα στο χειμώνα με αφορμή την κοπή πίτας στο ξενώνα , μια εκδήλωση που γίνεται κάθε χρόνο σε συνεργασία των τριών συλλόγων ,Λάρισας, Θεσσαλονίκης και πολιτιστικού. Με θετική λοιπόν ψυχολογία ξεκινήσαμε για το χωριό μαζί με ένα φίλο. Υπό τους ήχους ηπειρώτικης μουσικής στο αμάξι το ταξίδι μας φάνηκε ευχάριστο αλλά και γρήγορο. Είχε βραδιάσει για τα καλά όταν στρίψαμε στην διασταύρωση για Αετομηλίτσα. Μετά από λίγη ώρα αντικρίσαμε στο βάθος τα φώτα του χωριού για πρώτη φορά κι ένα πλατύ χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό μας. Σ' αυτό βοήθησε κι ο καλός καιρός που μας επέτρεπε να έχουμε καλή ορατότητα . Ήμασταν στην περιοχή της Παλιοκούλας. Αν και βρισκόμασταν στην καρδιά του χειμώνα ,ο δρόμος ήταν πολύ βατός και χωρίς προβλήματα και κάποια καθυστέρηση φτάσαμε στην Αετομηλίτσα. Ο κρύος μα καθαρός αέρας έλουζε τα πρόσωπά μας.

Πρώτο μας μέλημα , φυσικά, ήταν το άναμμα του τζακιού, μια και το σπίτι ήταν αρκετά κρύο ,φυσικό επακόλουθο του χειμώνα, Λίγο δαδί για προσάναμμα και σε λίγα λεπτά μεγάλες φλόγες μέσα στο τζάκι άρχισαν κάπως να μας ζεσταίνουν.

Αφού διατηρήσαμε τη φωτιά σε ικανοποιητικό επίπεδο, κατηφορίσαμε προς τον ξενώνα για να συναντήσουμε συγγενείς και φίλους.

Η συζήτηση μας επικεντρώθηκε αφ' ενός στην αυριανή κοπή πίτας, αφ' ετέρου στους χορούς, στις δραστηριότητες, στη συνεργασία αλλά και στα όποια προβλήματα των συλλόγων. Τα Δ.Σ. των συλλόγων δικαιολογημένα έχουν τις επιφυλάξεις τους, τις φοβίες για την προσέλευση κόσμου στους χορούς, λόγω της δύσκολης οικονομικής συγκυρίας που χαρακτηρίζει τη σημερινή εποχή.

Όσο περνούσε το βράδυ τόσο έσφιγγε το κρύο και οι πρώτες νιφάδες χιονιού άρχισαν να πέφτουν. Την επόμενη μέρα ένα λευκό πέπλο είχε σκεπάσει ολόκληρο το χωριό και τα γύρω βουνά, ενώ η ομίχλη που επικρατούσε δε μας επέτρεπε να αντικρύσουμε το όμορφο θέαμα. Χωρίς δεύτερη σκέψη έβαλα το μπουφάν μου και βγήκα μια βόλτα στην αρχή μέσα στο χωριό κι αργότερα έξω από αυτό στην πλευρά της Γκούρας.

Το τοπίο πανέμορφο με τους θάμνους ολάκερους σκεπασμένους από το χιόνι, τα ψηλά δέντρα χιονισμένα κι αυτά να αντιστέκονται σθεναρά στη manία του ανέμου.

Τα πόδια πολλές φορές βούλιαζαν μέσα στο μαλακό χιόνι, ενώ πατημασιές από λαγούς και αλεπούδες μαρτυρούν την ύπαρξη της πανίδας και το χειμώνα. Η σιωπή που επικρατούσε μέσα στο δάσος διακόπτονταν πότε-πότε από κάποιο γάβγισμα σκύλου ή τον ήχο του εκχιονιστικού μηχανήματος που καθάριζε το δρόμο απ' τα χιόνια.

Η ώρα όμως περνούσε κι έπρεπε να πάμε στον ξενώνα για την κοπή πίτας, μια εκδήλωση που εδώ και 10 χρόνια έχει γίνει πλέον θεσμός και κατά τη γνώμη μας πρέπει να συνεχιστεί, γιατί δίνει πνοή στην Αετομηλίτσα, δουλεύει και ο ξενώνας και μπορεί κάποιος να την απολαύσει αρκετά διαφορετικά σε σχέση με το καλοκαίρι.

Λίγος κόσμος ,έρημα τα πέτρινα σοκάκια, άδεια η πλατεία πολύ χιόνι, που όλα αυτά έχουν τη δική τους ομορφιά.

Στον ξενώνα άρχισαν να καταφάνουν κι οι πρώτοι επίσημοι από το Δήμο Κόνιτσας και τα γύρω χωριά και πολλοί πατριώτες και μη οι οποίοι γέμισαν ασφυκτικά τη σάλα του καταφυγίου. Αφού κόπηκε η πίτα και δόθηκαν οι ανάλογες ευχές, μια ευχάριστη έκπληξη περίμενε τους παρευρισκόμενους. Η ορχήστρα του Ηλία ήταν εκεί για να μας χαρίσει όμορφα, ηπειρώτικα, μελωδικά ακούσματα με το κλαρίνο του. Όπως συνηθίζεται στους βλάχικους χορούς ο σκάρος ήταν η απαρχή για ένα ξέφρενο γλέντι με χορό και τραγούδι που κράτησε για πολλές ώρες. Αναμφίβολα όμορφες στιγμές που μένουν χαραγμένες στη μνήμη μας και μας κάνουν να αγαπούμε το χωριό ακόμη περισσότερο. Το χιόνι είχε σταματήσει από νωρίς, αλλά το κρύο παρέμεινε τσουχτερό. Η χόβολη στο τζάκι του σπιτιού έδινε μια ωραία ατμόσφαιρα και βλέποντας τις φλόγες αναπολούσαμε τις ωραίες σκηνές που σου δίνει η Αετομηλίτσα. Η επόμενη μέρα ήταν η μέρα της επιστροφής και ως συνηθίζεται το πρωινό μας βρήκε στο καταφύγιο για ένα ζεστό παραδοσιακό τραχανά, που με τόσο μεράκι ετοίμασε η Χρύσα με τον Θόδωρο. Ο καιρός ήταν πλέον καθαρός και η ματιά μου μια αγνάντευε προς τις απέναντι κορφές του Σμόλικα και της Γκαμήλας και μια προς την Μουτσάρα ή ψηλότερα στη ράχη του βουνού, όπου ο δυνατός αέρας έπαιρνε το χιόνι εδώ κι εκεί. Τα δυο ελάφια που βρίσκονται στο ξενώνα, με τις όμορφες πινελιές στο σώμα τους και το τάϊσμα τους από τους περαστικούς είναι όμορφη εικόνα. Έφτασε, λοιπόν, η ώρα του γυρισμού. Αφού γεμίσαμε τα παγούρια μας με νερό από την πλατεία του χωριού ήμασταν έτοιμοι για την επιστροφή. Η θετική ψυχολογία που είχαμε, όταν ξεκινούσαμε για το χωριό, έδωσε τη θέση της σε μια μελαγχολική διάθεση που θα ξεχαστεί όμως γρήγορα, κρατώντας τις όμορφες εικόνες της Αετομηλίτσας. Στον Πεταλά και λίγο πριν πάρουμε την κατηφόρα για την διασταύρωση, μια τελευταία ματιά στο χωριό, μαρτυρεί τη νοσταλγία γι' αυτό. Δεν είναι η πρώτη φορά ούτε η τελευταία που ανεβαίνουμε στο χωριό Σαββατοκύριακο, αλλά το σίγουρο είναι ότι κάθε φορά που βρισκόμαστε σε αυτό αποτελεί και μια ξεχωριστή εμπειρία, εμπειρία που η Αετομηλίτσα ξέρει να προσφέρει με τις φυσικές ομορφιές της, τις αντιθέσεις της, τη φιλοξενία της και τη βλάχική της παράδοση.

Ανθομελίδης Μιχάλης